

Kladivo na čaroděje

POKLAD GNÓMŮ

ONDŘEJ S. NEČAS

Kladivo na čaroděje

ONDŘEJ S. NEČAS

Kladivo **na čaroděje** *POKLAD GNÓMŮ*

KLADIVO NA ČARODĚJE 2,
II. SÉRIE

© Ondřej S. Nečas, 2025

Cover illustration © Dominik Broniek, 2025

Cover art © Lukáš Tuma, 2025

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2025

ISBN 978-80-278-0227-2

ISBN 978-80-278-1536-4 (ePub)

ISBN 978-80-278-1537-1 (mobi)

ISBN 978-80-278-1538-8 (pdf)

Z deníku Felixe Jonáše:

Stěny polykací trubice kolem mě pozvolna ubíhaly směrem vzhůru a pak mě další sprška vody a slin popostrčila o skok dál. Svítil jsem si mobilem po červených slizkých stěnách, klouzal dolů a čekal, kdy to skončí. Tady někde už by mělo být ústí jícnu do žaludku. Viděl jsem zvláštní hrbolatou kresbu, světlejší v tmavě červené, a ne úplně zdravě vyhlížející výstupky, ale co já vím, třeba tam patřily. Bylo by hezký, kdybych mohl pojmenovávat věci okolo sebe latinsky, aspoň bych si tím nahonil ego, když už nic; všichni víme, že k ničemu jinému to doktorům není. No, pozdě. Měl jsem ten anatomickej atlas někdy prostudovat.

Samotnýho mě to trochu překvapovalo, ale nějak mi v tuhle chvíli pomáhalo vědomí, že ty hory tkáně a slizu a vnitřností všude kolem dávají dohromady ženský tělo, jednadvacetiletý, s perfektníma nohama a tvářičkou takovou odtažitě smyslnou, co když na vás koukne, říká: Nemáš nejmenší šanci, ale hej, hej, já neřekla, že to máš přestat zkoušet!

Právě jsem se nacházel pár centimetrů od bezvadně tvarovaných přírodních trojek, jenom holt jaksí ze špatné strany.

Člověk by řekl, že když vás něco spolkne, bude vám dost jedno, jakou podobu to má zvenčí, a že bazének koncentrované kyseliny solné, k němuž se blížíte, vám

nedovolí vnímat situaci s odstupem, ale tyhle bizarní chvíle jsou podivuhodný právě tím, jak je mozek neumí uchopit a snaží se s nimi vypořádat po svém.

Ať jste na to chtěli koukat jakkoli pragmaticky, tohle byla situace naplněná tělesností, že víc už to ani nešlo. Právě jsem se ocitl v břiše hezký holky, a myslíte si o mně, že jsem hormonální zoufalec, ale přišlo mi to lepší než podobná trasa v těle chlapa nebo starý dámy. Ne zas o moc, ale lepší.

Ovidius v *Umění milovat* radí mladým mužům, kteří se chtějí odláskovat, zhruba tohle: Pozorujte potají svou milou v situacích, kdy její tělesnost přestane být lákavá; když si stírá líčidla, nebo když sedí na záchodě, to je výborná chvíle. Zvuky, které při tom vydává, a pach, který se z ní line, vám protrhne závoj vášně, přes který ji vnímáte, a zbude z ní jen normální nezajímavá lidská bytost.

Byli to ale v tom starém Římě koumáci. Brali život s úplně stejným cynismem jako my dnes, jenom svoje výplody nepsali po sociálních sítích bez diakritiky, ale škrábali je sítinou na papyrus a v hexametru.

Jestli jednou naši civilizaci smete nějaká pohroma a o tisíc let později najdou jedinou dochovanou písemnou památku a jako na potvoru to bude zrovna můj deník, co si o nás naši kolegové z budoucna asi pomyslí? Nejspíš si řeknou: „Ó, jaká podivuhodná epocha.“ Uloží to v muzeu, sepíší o tom spoustu knížek a studenti klasické filologie to budou překládat na cvičeních. A budou dostávat špatný známky za to, že mým vulgarismům nedovedli najít správný ekvivalent. Toho bych se fakt rád dožil. Toho, anebo aspoň dnešní večere. Měl jsem dneska od rána jen jeden pitomej chlebiček. Poslední jídlo před popravou. Před snědením.

Bez varování jsem propadl otvorem do žaludku a chuť na večeři mě přešla.

Tak jsem tady, v klenuté oblé jeskyni, která se pozvolna vláčně hýbe, stěny jsou zvrásněné jako nějaká houba a pokrytý tlustou vrstvou slizu a kdesi nade mnou se chvěje eroticky zaoblený nahý bříško a podbříšek s kalhotkama jen na půl žerdi, a já z toho vůbec nic nemám. Protože jsem tak nějak omylem použil docela špatnej vchod.

Jak jsem se vůbec dostal do téhle stupidní situace, ptáte se? To se radši ani neptejte...

1. kapitola

Felix Jonáš ležel na zádech na rozvrzané posteli, na vrcholku hlavy cítil dotyk kovových příček horní pelesti a na ploskách bosých nohou zase ty dolní. *Jako by tu postel dělali pro mě, pomyslel si potěšeně. Možná bych si měl udělat selfčko, jak mi pěkně sedí. To víte, ne že bych měl konfekční postavu na postele, to musíte mít schopného posteláře, který se vyzná v poslední módě!*

Ležel nehybně a pozoroval skvrnu na stropě. Vypadala jako hlava medvěda s party čepičkou, jedno oko měl trochu níž a čumák spíš jako buldok. Možná ho nějaká sadistická ruská holčička vzala pánvičkou. Medvědi mají krušný život.

Svědil ho zadek, musel se trochu pohnout a postel zavrzala. Vrzala suprově! Bylo to každopádně vrzání, které se hodilo k jeho osobnosti, takové nedbale elegantní, naříkavé, s mírně narezlým nádechem. Kdyby předem dostal katalog vrzání, vybral by si právě tohle.

Svět se změnil, co jsem tu nebyl, to je jasné. Ale na některé věci se pořád dá spolehnout. Vrzání postelí v laciných hotelech je jedna z nich.

Zvláštní, co všechno člověku chybí, když je půl roku zavřený na orbitě. Ve vesmíru nikdo neslyší vrzání vaší postele.

Jsem Felix Jonáš. Nový Felix Jonáš! Přesně to, co tenthle nový svět potřebuje, jen to ještě neví.

Mám zodpovědnost, mám svůj cíl. Musím prostě jen pár věcí napravit.

Magie je taky nová. Nedbá na pravidla, je jako pořádně bujná klisna, kterou právě pustili z ohrady a nikoho nenapadlo vysvětlit jí, k čemu je ohlávka a sedlo. A zatímco se ji někteří odvážlivci snaží zkrotit, ona si užívá a je jí jedno, že sem tam rozdupe nějaké to mraveniště...

Jenomže i když po světě vybuchují výrony surové magie, v lidech se nečekaně probouzejí zázračné schopnosti, které jim ve většině případů přivodí rychlou smrt, otvírají se brány a lezou z nich dávno zapomenuté krvelačné stvůry, i když se neustále stávají věci popírající zdravý rozum, svět má pořád v rukávu jednu úžasnou dovednost: Dělat jakoby nic.

Když Felix minulý měsíc dopadl i s kusem vesmírné stanice doprostřed Prahy, zbořil půlku Rašínova nábřeží a na místě Tančícího domu nechal jen kouřící kráter, netušil, co z toho vzejde, ale jedno mu bylo jasné: Odteď budou všichni vědět, že jsme ve válce.

A skutečně, pár dní byly televize plné zpráv o teroristickém útoku a nečekaném dopadu meteoritu shodou okolností do téže oblasti. Od rána do večera se omílaly zprávy o tragické smrti několika desítek lidí, včetně ministra kultury. Odborníci lkali nad zničenými historickými díly nenahraditelné hodnoty.

Za chvíli to všem lezlo krkem.

O tři týdny později už všechny tyto novinky dostatečně vyčpěly a uvolnily místo znepokojivým reportážím o zdražování zeleniny a novém bouřlivém projednávání zákona o manželství pro všechny, a bylo jasné, že válka se zase odkládá. Lidé chodili po ulicích, nakupovali zbytečnosti, seděli v kancelářích, koukali do mobilů, trápili se prkotinami a všechno důležité jim bylo fuk.

Felix Jonáš se musel smířit s tím, že přesně do té kategorie důležitých věcí spadá i on. Všem byl fuk.

Ležel na posteli a nehýbal se, i když mu to vrzání začínalo scházet.

Jak má být člověk lepším člověkem, když je všem ukradený?

Půl roku byl mimo, a když se vrátil, nečekalo ho žádné přivítání.

Klaudie mu řekla, že ho nenávidí a ať už nevolá. Rozhodl se dát jí čas. O Walterovi se doslechl, že má jakousi funkci ve VVK. Volat jemu se Felix zatím neodhodlal, ne, dokud nezjistí, zda se všeobecně ví o tom, že ten pád satelitu má na svědomí on.

Nejspíš ne, to už by po něm dávno šli.

Byl fuk svým přátelům i svým nepřátelům. Dokonce ani ten démon, který mu zachránil krk a který by teď logicky měl požadovat protislužbu, se zatím neozval. Možná se trochu zalekl, když viděl důsledky té uspěchané záchranné akce. Možná mu to nestálo za to.

Všichni ho ignorují. Klaudie se zlobí. Walter má novou hračku. A Vincenc...

Medvědí hlava jako by se lehounce pohnula, možná se chystal zívnout. Nebo jen výhrůžně obnažil mordou. Felix upřeně zíral na jeho tesáky.

Šel bych na ryby, pomyslel si. Kdy jsem byl vlastně naposled na rybách? Jasně, ten mejdan tenkrát na chatě u Berounky, jenomže to se nedá počítat. Když jdete s Vincencem na ryby, nikdy mu nezabráníte vzít si dynamit.

Medvěd pootevřel oko víc a Felixova pravačka svírající pistoli se pomaloučku začala zvedat.

Svět není ve válce a ignoruje vás. Co tedy uděláte? Jak všechny přesvědčíte, že jste lepším člověkem?

Felix měl plán. Chce to jen napravit některá selhání, ukázat, že máte zodpovědnost, že vám na lidech záleží.

Omluvit se. Klaudie mu odpustí, Walter si vzpomene, že bez starého týmu nic neznamena, a Vincenc...

Kdyby tu byl Vincenc, všechno by bylo v pohodě. Ten neměl trpělivost na číhanou, vždycky dokázal přijít s nějakým nápadem, jak akci popostrčit. Třeba kdybyste se schovávali v křoví, potichoučku na něj sykli a kývli směrem do pralesa, určitě by nadšeně zahalekal: „Jé, hele, támhle je Predátor!“

Bez Vincence prostě nezbyvá než spoléhat na to, že když vám má pečlivě připravenou akci něco zničit, musí se toho chopit náhoda.

Zaznělo hlasité zaklepaní na dveře, medvědo oko pohaslo a zase z něj byla jenom vlhká skvrna na stropě.

Felix zůstal ležet a doufal, že věci se nějak vyřeší samy, ale ten někdo venku zaklepal znovu, s protivnou cílevědomostí, jako by věděl, že Felix je uvnitř a stačí ho jen otravovat dostatečně dlouho a nakonec vyleze. S tím se nedalo polemizovat.

Zvedl se na nohy a pistoli si zastrčil vzadu za opasek, na což pyžamo není nejvhodnější úbor, jak se ukázalo. Hlaveň ho studila mezi půlkami a guma se při každém kroku natahovala tak, že mu kalhoty držely jen jakousi silou vlastní vůle, která musí každou chvíli dojít.

Dveře hotelového pokoje neměly špehýrku ani řetízek, a to byla trapná nedbalost. Otvírat a nevědět, kdo je na druhé straně, to byl zlozvyk, kterého se Felix po některých nehezských zkušenostech pokoušel zbavit – ne zas nějak důsledně, spíš občas to na něj přišlo, jako když se spokojený tlouštík pro jednu zapře a demonstrativně požádá o salát caprese, aby ukázal svou uvědomělost, a pak se o půlnoci trochu spraví půlkilem uzeleného bůčku.

Felix se rozhlédl kolem sebe. Pokoj byl oficiálně v rekonstrukci, stěny měly strhané tapety a na podlaze

chyběl koberec, kousek od dveří ležela otlučená plechová bedýnka s náradím, mezi nímž vévodila vrtačka s dlouhým půlcoulovým vrtákem.

Tomu se nedalo odolat.

Vrták projel dveřmi jako prst skartovačkou a do řevu boschky, jíž Felix zapomněl vypnout příklepy, se z druhé strany ozvalo vyjeknutí, neboť ten, kdo se dobýval dovnitř, právě přiložil ucho na dveře, aby se přesvědčil, jestli v pokoji někdo je.

Felix vykoukl novou špehýrkou, ale nic neviděl, a tak otevřel dveře a rozhlédl se chodbou.

Patrně se mu povedlo trefit se vrtákem tak, že projel návštěvnici těsně nad hlavou, soudě podle toho, jak si v předklonu vytřepávala piliny z vlasů.

„Mohl jste mě zabít,“ prohlásila s lehkou výčitkou.

„Já už mohl zabít lidi,“ odvětil. „Párkrát dokonce úplně všechny. Jdete dál, nebo tam budete stát?“

„To je...“ rozhlédla se opatrně na prahu. Zatvrdlý kbelík betonu, holá žárovka místo lustru, židle celá od zaschlé barvy, vysazené dveře do koupelny, „... vaše kancelář?“

„Jedna z těch lepších. Jen račte.“

Vybral si z dvojice křesílek potažených igelitem to s ulomenou nohou, pokynul jí do druhého a prohlížel si ji. Byla to kočka, to musel uznat, i přes minusové body za to vytáhnutí z postele. Přejel pohledem hezky tvarované nohy v bílých páskových střevíčkách, krémový kostýmek s bílou, dobře vyplněnou halenkou, nazlátlé vlasy stažené stuhou jako někdy za časů Jean Simmonsové, tvářička taková odtažitě smyslná, co když na vás koukne... Všichni pochopili.

„Říkali mi, že jste excentrik,“ prohlásila na úvod.

„Možný to je. Člověk chytne ledacos.“

„Ale prý jste nejlepší ve vyšetřování paranormálních jevů.“

„A můžu se zeptat, kdo to říká?“

„Víte, já...“ nasucho polkla a v očích se jí za hranou sebejistotou objevil uštváný výraz. „Neměl byste trochu vody?“

„Jasně.“

Felix se vyhrabal z křesla a prošel neexistujícími dveřmi do koupelny, vzal erární skleničku na čištění zubů, zběžně ji opláchl a napustil vodou. Dívka si zatím v předklonu mnula spánky a snažila se dát dohromady.

„Nevěděla jsem, na koho se obrátit, a tak jsem se zkusila zeptat v jednom takovém knihkupectví s okultní literaturou. Říkala jsem si, že tam mi třeba budou věřit.“

Možná to předsevzetí o vstřícnosti k lidem trochu přehnal, ale připadalo mu příhodné dát pár známým vědět, že je zpátky v branži. Pomáhat dámám v nesnázích bude každopádně záslužným počinem pro jeho nové, lepší já.

„Co kdybyste začala tím, jak se jmenujete?“ navrhl a podal jí skleničku.

„Jistě, promiňte. Samanta Dubová, pracuji jako... tedy, jsem vystudovaná knihovnice, ale teď jsem byla spíše něco jako sekretářka a řešeršistka. Vy jste Felix Jonáš?“

„Jo. A co přesně jste řešeršovala, slečno Dubová?“

„Totiž, můj šéf, profesor Knobloch, pracuje na výzkumu určitých folklórních tradic souvisejících s raným užíváním některých technologických postupů obvykle řazených do pozdějších období...“

„Jako že ve starém Egyptě měli elektriku? To už ví přece kdekdo.“

„No... ano, tedy...“ koktala chvíli, „to je nakonec možné, ale on se zaměřuje spíše na germánskou a slovanskou oblast a potřeboval někoho na vyhledávání

pramenů a katalogizaci. Myslela jsem původně, že je to výzkum pro univerzitu, ale mám za to, že velká část z toho byly jeho soukromé...”

„No dobře,“ povzdechl si Felix, „pan profesor na něco kápl a to ho vyděsilo a poslal vás za mnou.“

„Ne, totiž... začaly se dít divné věci.“

„To je normální. Pořád se dějí divné věci. Divné to začne být teprve tehdy, když se dlouho nic divného nestane.“

„Včera ráno jsem dostala od profesora doporučený dopis. To je divné, ne?“ ujišťovala se. „Dostat dopis od člověka, kterého vidíte každý den. Ještě v pondělí odpoledne jsme spolu mluvili...”

„Co je dneska?“ zeptal se Felix.

„Středa. Nemyslím, že by pošta pracovala tak rychle, musel to poslat ještě předtím...”

„No tak zkonil adresu nebo na to zapomněl. Proč se ho nezeptáte?”

„Víte, on... zmizel. Když jsem včera přišla do pracovní, všechno bylo rozházené a profesor nikde. Vůbec se neukázal, zkoušela jsem mu volat, ale nebral to.“

„Volala jste policii?”

„Já... To ne, nenapadlo mě...”

„Kvůli tomu vloupání, myslím.“

„On tam nebyl zas tak velký nepořádek oproti normálu a nic se neztratilo. Ale určitě se tam někdo přehraboval.“

„Jsou tam někde kamery?”

Vystrčila jazyček mezi rty, jak se snažila soustředit. Vypadala tak hrozně roztomile, jako postavička ze starých disneyovek.

„Myslím, že ne. Je to památkově chráněná budova... Snad venku na ulici. Tam by mohlo být vidět to auto.“

„Jaký auto?”

„To, co mě sleduje. Všimla jsem si ho hned ráno, a pak když jsem šla ven, bylo tam zas. Malé světle žluté auto, fiat, myslím.“

„A nemělo náhodou na dveřích nápis ‚Sledovačky s. r. o.‘?“

„Prosím? Ne, myslím...“

„Jenom šílenec si vezme na sledování žlutý auto. Takže se nám seznam podezřelých hezky rozrůstá.“

Samanta se roztrásla a dala jí trochu práci napít se vody a nepobryndat se. Felix měl nejasný rytířský pocit, že by ji měl nějak uklidnit, ale nic ho nenapadalo.

„Pokusila jsem se je setřást,“ drmolila dál, „zajela jsem k benzínce, tak aby za mnou nemohli, a vyjela jsem druhou stranou. Pak už jsem je neviděla.“

„Jasný,“ usmál se, aby ocenil její špionážní schopnosti.

„Myslíte, že to byli...“, nakousla.

„Jsou celkem dvě možnosti, proč si někdo vezme takhle nápadnou káru. Buďto vás chtěli sebrat na ulici a unést, k tomu se volí ty nejroztomilejší autíčka, aby to vypadalo nevinně. Anebo to byla vějička, které jste si měla všimnout. A zatím ten, kdo vás doopravdy sledoval, se držel někde opodál.“

„Takže,“ polkla a pohlédla na dveře s čerstvě vyvrtnou dírou, „jsou někde tady?“

„Nebo to byl párek teplých klaunů, co ujíždějí na žluté a jezdí si sem a tam, co já vím? Řeknete mi, co bylo v tom dopisu?“

Otevřela kabelku z lesklé bílé kůže, kterou měla hezky sladěnou s botami, vytáhla z ní otrhanou polstrovanou obálku a zase kabelku pečlivě zavřela na zip, jako způsobná holčička, asi aby Felix nemohl zahlédnout nic z jejích intimních potřeb. Chvilku bojoval s iracionální touhou vytrhnout jí kabelku a přesvědčit se osobně

o značce antidepresiv a velikosti jejího vibrátoru, ale zaplašil ji a vzal si obálku.

Byla nadepsaná klikatým hůlkovým písmem, jakým píše někdo v posledním tažení, když se snaží krví na zdi zvěčnit jméno vraha, případně někdo, kdo nechce, aby byl poznat rukopis. Uvnitř byl malý lístek papíru a balíček smotané smršťovací fólie přelepené izolepou, zhruba tak velký, aby se dovnitř vešel uříznutý prst.

Na lístku bylo tentokrát písmo vázané a sotva čitelné, psané plnicím perem s netrpělivým rozmachem – jediná načmáraná věta: *Zacházejte s tím opatrně.*

Felix si vzal z bedny s náradím odlamovací nožík a rozpižlal fólii.

„Víte jistě, že vám to poslal profesor?“ ptal se zatím.

„Ano, je to jeho písmo,“ přisvědčila. „Ale nevím, co to je, možná nějaká...“

Nebyl to prst. Pokud tedy nepatřil nějaké hodně bizarní moderní soše s křišťálovými lustry místo rukou. Vypadalo to jako pravidelný podlouhlý krystal z průsvitného oranžově zbarveného kamene, který ve světle lehce opaleskoval do bílé a fialové. Na širším konci byl trochu odřený, jako by tam býval zasazený do nějakého šperku nebo ho měl někdo ve zvyku okusovat.

„Tušíte, co to je?“ zeptal se Samanty.

Zavrtěla hlavou. „Vím, že pan profesor si v poslední době objednával různé zboží z aukcí a od soukromých sběratelů. Ale ke mně se dostávaly jen staré dokumenty, které jsem skenovala a katalogizovala, ostatní má někde v nějakém skladu. Nikdy mi neřekl, kde.“

Felix otočil krystalem v prstech.

„Takže kvůli tomuhle unesli profesora a teď jdou po vás.“

„Cože? Já... to snad... vy myslíte...“

„Nemyslím. Konstatuju. Nemáte zrcátko?“

Rozklepala se ještě víc, ale poslušně zase zalovila v kabelce a našla kulaté zrcátko. Felix si zatím přitáhl konferenční stolek a nakreslil fixem na desku základní obrazec vyvolání se třemi propletenými runami. Nahoru přidal ještě smajlíka, aby to bylo vyvážené.

„Co je to?“ ptala se.

„Nejspíš nic. Občas vám prokletá věc sama touží prozradit svoje tajemství.“

Leze na mě poetično, říkal si. To bude tím počasím. Hlásili bouřky...

V okamžiku, kdy položil krystal doprostřed kruhu, rozběhly se po stole blesky jako malí modří hádci, sjely po nohách a zmizely v podlaze.

Samanta vyjekla. Vzal jí z ruky zrcátko, přiložil je ke krystalu a prohlížel si jeho odraz. Lesklý povrch v zrcadle zářil a třpytily se v něm nějaké znaky.

„Vida, co to tu máme?“

Nahnul se blíž a snažil se natočit zrcátko tak, aby rozeznal svítící písmena. Byla hodně ozdobná, samá kudrlinka, ale byla to latinka. „Z...“ četl, „... A T E...“ Zrcátko bylo malé a hodně nešikovné, viděl spíš vlastní obličej než zadní plošku krystalu.

„... B O U...“

Pootočil zrcátko a v odrazu za svým levým ramenem spatřil zubatou hlavu medvěda s čepičkou.

* * *

Byla tam mlha.

To byla základní vlastnost celého toho prostoru. Mlha je symbolem nejistoty, nedostatku smysluplných podnětů. Není to prázdnota jako černočerná tma, je to

prostor naplněný vjemy roztržštěnými do základní entropie. Může tam být veškeré vědění, zážitky a poznání tisíců životů, ale bez uspořádání jako by neexistovaly. Je z nich jen bezcenná mléčná hmota, ve které se i vaše vědomí rozpustí, protože se nemá čeho chytit – hodiny, dny a roky stejných počitků je přesvědčí, že nezáleží na ničem, že nejlepší je rozplynout se v mlze a stát se součástí té obří masy chaosu, poznání tak dokonalého, že za ním nic nemůže následovat.

Pokud ovšem nemáte něco dost silného, co formu vaší existence udrží v konzistentním tvaru.

„Ukaž se, ty šmejde, nakopu ti prdel!“

Synapse smysluplnosti nebo řádu, chcete-li, zkrátka cestičky, které spojují střípky homogenní matérie do sémantické matrice – čili to, čemu říkáme „duše“ –, nejsou hmotou v pravém slova smyslu, nejsou ani energií, jsou jen informací, slovem, které může změnit všechno.

„Já mám čas, můžu tady těma sračkama chodit sem a tam a nakonec na tebe narazím, parchante, a pak si mě nepřej!“

Dokud existovala spojení pamatující si smysl a účel, chaos nikdy nemohl být úplný.

To se mu nelíbilo.

Chaos touží po úplnosti. Jenomže každá emoce je skutečností, která narušuje jeho dokonalou vyrovnanost a samotnou podstatu; když mu dáme jméno a tvář, jsme o krok blíž jeho porážce. Je to skoro legrační, že si to nikdy neuvědomil.

Z mlhy se zhmotnila slizká masitá koule s obří zubatou tlamou, oči na různých místech se zpod záhybů zdurělé růžové tkáně upřely na nejasně se rýsující postavu před sebou a tlama výhrůžně zavrčela.

„No to je dost. Tak se převed, zmetku!“

* * *

„Co je to, proboha, co to je?“ pištěla Samanta, zatímco Felix s medvědem se drželi jako při ploužáku, jeden se pokoušel zabořit druhému zuby do zátylku, druhý se marně snažil dosáhnout na pažbu pistole, která se i s kalhotami přesunula někam do výše jeho šourku.

„Takže profesor vám nic nenaznačil?“ utrousil Felix a několikrát kolenem vrazil do oblasti medvědova rozkroku. Pokaždé narazil na cosi tvrdého, co musela být kost. „Nepozorovala jste na něm něco?“

„Cože? Já...“

Medvěd smýkl Felixem proti zdi a praštil s ním, až sádrokarton popraskal. Felix kontroval levým hákem na bradu. Medvědovy tlapy se po něm sápalý, naštěstí nebyly opatřené drápy, měly jen čtyři baňaté prsty navlečené v bílých kozinkových rukavicích.

„Říkala jste, že se děly divné věci,“ připomněl Felix.

„To je... jak vidím, hodně relativní.“

Svalili se na konferenční stůl, který to nevydržel a rozpadl se na kusy, krystal odlétl stranou a zazvonil na holé podlaze. Samanta se po něm vrhla, zápasící postavy se párkrát převalily ve střepích, Felix zatím lehce zadýchaně říkal: „Zkuste si vzpomenout, jestli se třeba nezmínil o něčem, co v té chvíli nedávalo smysl.“

„Nemohl bys to začít brát vážně?“ zavrčel medvěd hlubokým hlasem. „Přišel jsem z nejtemnějších hlubin záhrobí, kam jsi mě uvrhl, abych tě zničil!“

„Promiň, ale mám tu zrovna něco rozdělanýho. Nemohlo by to počkat třeba na...“

Medvěd zařval a čelist mu sklapla těsně před Felixovým krkem. Felix se pozvedl do dřepu a cítil, jak mu pistole propadá nohavicí.

„Nepotřebujete... nějak pomoci?“ nadhodila opatrně Samanta.

„Hlavně se s tou věcí držte dál...“, pokusil se říct, ale při prvním slově se mu chlupaté předloktí přimáčklo k obličeji a zabránilo mu v pořádné artikulaci.

Přesto se mu nechtělo věřit, že by jeho věta kvůli tomu mohla znít jako: „Chyťte tamtu židli a praštěte ho s ní po hlavě tak, abyste zasáhla víc mě než jeho.“

Věděl o sobě, že huhňá, ale zas tak moc, to bylo nepravděpodobné.

Židle se rozsypala na součástky a všichni tři skončili v jednom chumlu.

Samanta si před výkonem potřebovala uvolnit ruce a nenapadlo ji nic lepšího než strčit si krystal do výstřihu. Teď se náhle rozzářil a způsobil, že jí jeden košíček svítil jako noční lampička z vlhkých snů osamělého elektrikáře, podlaha jako by se proměnila v podušku z mraků, pak se pod jejich zátěží propadla a všichni tři se zřítili do mlžného prostoru kdesi v neurčitu.

* * *

„Hele, víš ty, kdo já jsem?! Víš, jak se jmenuju? Já jsem... teď jsem to měl...“

Paže s mohutnými pěstmi dopadly jako ocelová kladiva do boxovacího pytle s očima a při každém úderu se postava, z níž vyrůstaly, stávala zřetelnější a méně průsvitnou. Obličej, který prve neměl žádné rysy, se zvolna formoval do vzteklého šklebu, objevovaly se na něm výrazné lícní kosti, protáhlá brada a malé kulaté brejličky.

„Se mnou nikdo vyjebávat nebude, jasný? Já jsem totiž...“

Pěst protrhla mechovitou kůži a s mlasknutím pronikla do nitra koule. Ze zubaté škvíry vystřelil rudý jazyk a omotal se kolem předloktí.

„Konečně něco, za co tě můžu chytit, sráči!“

Levačka přimáčkla jazyk a obě paže šklubly, z hmoty se vytrhl chumel tkáně s několika šlahouny nervů zakončených klimbajícími se očními bulvami. Pozvedly se a obrátily se do rozjařeného obličeje.

„Tohle mi připomnělo jednoho slimáka, co jsem potkal v Bruntále. Šnečku, šnečku, vystrč růžky, a pak už to chtělo jenom trochu magnéziového pudru...“

Rozervaná koule se změnila v pudinkovitý chuchvalec plný zubatých tlam, které začaly kousat, trhat, cvakat zuby, obalily protivníka ze všech stran a s rychlostí žertovných protéz na klíček se prohryzávaly kůží.

„A tohle mi připomíná, jak jsme tehdy v Krči vlezli do kanálu, kde se rojily krysovosy. Nebo vosokrasy. Něco takového to bylo. To byly mý nejlepší narozeniny.“

Pěst narazila do centra obludy a vyvolala rázovou vlnu, která rozhodila zubaté tlamičky s chuchvalci slizu na všechny strany.

„To je sranda. Vzpomínám si, jak Felix...“

Postava se zarazila a potřásla hlavou, jako by chtěla dostat myšlenky na správné místo.

„No jo, skoro se mi to vykouřilo. Není nad trochu uvolňovacího cvičení, jak říká naše Klaudie.“

Cákance pudinku se znovu seskupily a utvořily cosi jako larvu se spoustou nožiček a obřími kusadly. Zasvítila zelenýma očima a vydala pištivý řev, jako když se drtí sklo.

„Máš problém, šmejde. Právě jsem si vzpomněl, jak se jmenuju!“

* * *

Odbor zvláštních zásahů sídlil ve čtvrtém patře severního traktu ústředí Vatikánské vyšetřovací komise, v části, do níž nevedl žádný přístup kromě obrněného výtahu ze suterénu a jedné či dvou tajných chodeb, kterými si zaměstnanci zkracovali cestu do kantýny. Za prostornou centrální částí s mnoha kanceláři a odbočkami k technickým místnostem nejrůznějšího druhu se nacházela široká chodba s červeným kobercem a příjemně tlumenými světly. Vedla ke kanceláři velitele operační jednotky Alfa, toho času spojené s podpůrnou operační jednotkou Beta.

Byla to pěkná kancelář s výhledem do atria na šumící koruny stromů a několik moderních soch z lesklého kovu, byl v ní hezký stůl z kanadského dubu, vysoký koberec s elegantním šedým vzorem a černé sametové závěsy, které místu dodávaly na intimitě. Na těžkých mahagonových dveřích, které se otvíraly hladce a nelslyšně jako víko rakve první třídy, se zvenčí v červeném polstrování skvěla nová pozlacená cedulka se jménem dr. W. Semerád.

Procházel se po svém království, sem tam zamyšleně přešel rukou po římse s vystavenými fotkami nějakých důležitých lidí, které by asi měl znát, po okraji stolu, dokonale naleštěného a zbaveného prachu, po stolním telefonu se spoustou tlačítek a malou obrazovkou, stojánku s pozlacenými pery, zásobníku s vizitkami, trofejích a tretekách, všech těch drobnostech, které tu sloužily jen k tomu, aby dokládaly jeho postavení.

Za otevřenými dveřmi do předpokoje byla vidět záda a šíje jeho sekretářky Renaty Příbylové sedící za stolem a fukající do klávesnice, jako by jí udílela jemnou masáž.

Zpráva bude jistě perfektní jako vždy. Walter to jen podepíše.

Po posledních bouřích se situace v podstatě uklidnila, a i když denně přicházela nová hlášení, zatím se nevynořilo nic, co by vyžadovalo Walterovu plnou pozornost. Teroristická skupina Oslovených o sobě nedávala vědět, ať už chystají cokoliv, prozatím se jim povedlo ztratit se z povrchu země. Oddělení analýzy samozřejmě dál usilovně analyzuje, chrlí grafy, tabulky, hypotézy a předběžné závěry, jistě by se to mělo pečlivě prostudovat, aby nám něco neuniklo...

Co tu máme dál? Probuzený mág z minulého týdne je bezpečně v ústavu a zdá se, že kromě vyvolávání přízraků, které vidí jen on sám, se u něj další schopnosti neobjevily. To by mělo být v pohodě. Tedy, on by možná nesouhlasil, ale jemu stejně nikdo nerozumí, aspoň od doby, co si překousl jazyk...

Pak jsou tu vraždy ve stylu *Padesáti odstínů šedi*, ať už to znamená cokoliv. V této chvíli jsme u čísla sedm a nikdo zatím nedokázal přijít na důvod, proč by se VVK měla zabývat nějakým magorem, který aranžuje těla krásných lidí do smyslných póz, sype kolem nich plátky růží nebo je potírá šlehačkou a celé to fixuje nástřikem bezbarvého laku a dává do rámu. Však oni na Analýze něco vyšťourají. Přinejmenším jestli budou mít opravdu ještě dalších třiačtyřicet pokusů, to by snad mohli zakopnout o řešení i oni.

Všechno je na dobré cestě. Až překvapivě dobré, když uvážíme, jak blízko byl Walter ještě před pár týdny totální devastaci své pověsti, kariéry, patrně i svobody a velmi pravděpodobně též života. Alespoň v podobě vyšší uvažující životní formy, a ne slintajícího dementa neschopného pohybu, zato náramně schopného vnímat

všechny druhy utrpení. Pokud by to záleželo na jeho bývalé téměř tchyni, nejspíš by žil ještě velmi dlouho a velmi bolestivě.

Nicméně po zralém uvážení nakonec velení VVK dospělo k závěru, že poslední události je třeba prohlásit za úspěch. Protože v opačném případě by musely padat hlavy z podstatně větší výšky, než v jaké se nacházela ta Walterova.

Lehce si povzdechl. Všechno mu nakonec vyšlo. Kilián ještě stále leží v soukromém sanatoriu, dává si dohromady zpřerážené nohy a užírá se, zatímco Walter se rozvaluje v jeho židli, řídí jeho tým a hrabe se mu ve věcech. To bylo jako splněný sen. Měl tuhle krásnou kancelář, měl podřízené, kteří ho respektovali, měl služební byt, služební telefon, mohl užívat služební vůz i se šoférem, který se nikdy na nic nevyptával. Měl tu i chladničku s vinotékou naplněnou vybranými ročníky a na zdech originály Kubišty a Zrzavého a osvěžovač vzduchu s vůní tlejícího santalového dřeva.

Takový sen nikdy nechcete opustit, ať už vám jakkoli zhořkne.

Posadil se do koženého křesla a trochu se zhoupnul. Měl by vydat nějaké příkazy, ale nic ho nenapadalo. Měl by projít denní hlášení agentů, měření oslabených hranic reality a výkyvy magického pole, k nimž teď docházelo neustále. Měl by zadat úkoly svému týmu, povzbudit je, dát všem najevo, že je stále ve střehu a připraven řešit jakékoliv nečekané potíže...

Zadíval se ven z okna. Na ničem z toho mu najednou nezáleželo.

Dnes je to přesně dvacet dní od Beátina pohřbu.

Měl pohřby rád. Obvykle mu připadaly jako vkusné a decentní rozloučení s podivným stavem života

a předání námahy existence řádu věčné jistoty. Pohřeb vždy otvíral nové možnosti.

Tentokrát ne. Tenhle mu dal pocítit smutek konečnosti.

Měl život, jaký si přál, a stejně neměl žádný důvod si jej užívat.

Beáta byla pryč.

2. kapitola

„Kde to jsme?“ vykvikla Samanta a mlha se jí zateleli-la v dechu.

„Někde na půl cesty,“ odpověděl Felix. „Ten váš kry-stal...“ pohlédl na její podprsenku, která prosvěcovala mlžný prostor narudlým světlem jako nos soba Rudolfa. „Nejspíš je to něco jako klíč. Otevírá nějakou konkrétní bránu, ale v poslední době jsou všechny zámky oslabe-né, takže stačí ťuknout...“

„Na půl cesty kam?“

„Někam,“ pokrčil rameny. „Nejspíš do záhrobí, sly-šela jste Púa.“

„Počkejte, to přece...,“ hlas jí přeskočil. „Přece nejsme mrtví!“

„Zatím ne,“ přisvědčil vesele.

Nechal pistoli v nohavici a natáhl si kalhoty zpátky přes půlky. Mlha se rozprostírala kolem nich na všech-ny strany.

„Někde by tu měl být východ, stačí hledat.“

„Kudy jsme přišli?“ rozhlížela se.

„Tyhle cesty bývají jednosměrné. Ale bez obav, zatím dýcháme, takže není spěch. Než umřem žízní, tak určitě na něco kápneme.“

Chytila se oběma rukama kabelky, která jí zůstala vi-set přes rameno, jako by to bylo pouto se známým svě-tem plným radostí, nákupů a prostého všech záhrobních oblud.

„Ten medvěd,“ připomněla, „přece někudy prošel k nám.“

„Jo ten. Nedávno jsem ho nedopatřením vyvolal a on má teď utkvělou myšlenku, že mě musí sejmout. Proto se mu nedaří zůstat pěkně v podsvětí. Je to duch, takže má na ty cestičky přirozený talent.“

„Třeba by nám poradil. Pokud se tedy zas nezačnete hned prát.“

„Muselo ho to hodit někam dál. Ale on se vynoří. Vždycky se nakonec vynoří. Nevím, jak to dělá, ale vždycky mě vyčmucha. Testoval jsem jeden způsob, jak obnovit fyzickou podstatu mrtvé bytosti, a on se teď začal zhmotňovat v téhle podobě. Stačí mu obraz, něco, co vypadá jako medvěd s čepičkou, jak se k něčemu takovému přiblížím, hned z toho vyleze...“

Samanta už rozdýchala prvotní šok a pokoušela se brát situaci pragmaticky.

„Co jste si vy dva vlastně udělali?“

„On vraždil děti. Já ho shodil do lisu na brikety. To je vcelku všechno.“

„Cože? To myslíte...“

„Dobře, tak delší verze. Původně to byl učitel baletu. Od pohledu sympáček a měl slabost pro malé holčičky. Unášel je, přivázel ve sklepech a pomalu škrtil. Měl na to takové zařízení, radši vám to nebudu popisovat. Dokázal se dívat celé hodiny. A tam, odkud je unesl, ležel vždycky plyšový medvídek. Používal magii, aby zahladil stopy, vypadalo to pokaždé jako nehoda, když ji našli.“

„A kolik...“ polkla Samanta, „kolik jich zabil?“

„Tři. Čtvrtou jsme málem zachránili, ale nestihli jsme to. Zůstala v kómatu, asi už se neprobudí.“

Samanta chvíli stála a napínala zrak do mlhy, jako by doufala, že když bude hodně usilovně zírat jedním směrem, že něco uvidí.